

El Petit de Cal Eril: «El triangle és un concepte enigmàtic però ahora prou aclaridor»

Llegeix un tast de l'entrevista publicada a l'Enderrock 270, on el músic parla del seu nou disc, '?'

El Petit de Cal Eril | Juan Miguel Morales

La icona del hip-hop bonrotllista **De La Soul** cantava que el tres és un número màgic. **El Petit de Cal Eril** ho demostra amb un disc amb el símbol d'un triangle equilàter, \triangle (Bankrobber, 2018). Dividit en tres EP de tres cançons, enregistrats cadascun en tres localitzacions diferents en tres dies, el bandador de Guissona ha entregat un disc triangular que captiva per la seva espontaneïtat i lluminositat pop. Un passatge sonor d'Olot a Nova York passant pel teatre de Ca l'Eril, acompanyats per tres 'mestres' que han cuidat tots els detalls. Aquí pots llegir un tast de l'entrevista publicada a l' [Enderrock 270](#).

El títol del disc és el dibuix d'un triangle, com l'hem d'anomenar?

Així mateix. El símbol del triangle el vaig decidir gairebé al final de la gravació del disc, tot just acabada la segona part. El concepte del disc està basat en com s'ha fet: nou cançons presentades en tres *singles*, cadascun dels quals enregistrat durant tres dies en tres estudis diferents. Vaig pensar que un triangle era prou enigmàtic però ahora prou aclaridor per expressar aquesta idea.

I aquest concepte basat en el número tres, d'on sorgeix?

Tenia ganes de fer un disc diferent i, formalment, és triangular. La primera idea era publicar al llarg de l'any tres discos amb tres temes. Finalment ho vaig reconduir a fer el mateix però publicant els tres EP a la vegada. El que tenia més clar era que volia gravar música nova en el mateix format amb què havíem presentat en directe l'anterior àlbum, *La força* (Bankrobber, 2016).

Més que un disc sembla *La guerra de les galàxies*, que ja no se sap quina és la primera trilogia, la segona i la tercera.

Una mica sí [Riu]. Al primer EP hi ha els tres temes enregistrats a la primera estada; al segon EP, els tres temes de la segona, i al tercer, els tres de la tercera i última.

I quins tres llocs vas triar per treballar i enregistrar els tres EP?

El primer va ser una casa feta de palla i fang. Acústicament, són construccions que em criden molt l'atenció perquè tenen una ressonància molt curta i seca però alhora molt agradable. Són com un ventre uterí.

I on vas trobar una casa així?

Vaig fer una recerca fins que vaig acabar trobant-ne una a prop d'Olot. Es diu Mas Franch i la van construir uns alemanys ara fa uns anys. És una casa molt ben parida.

Devien flipar, quan els vas dir que hi volies muntar un estudi de gravació temporal.

Una mica, perquè habitualment la destinen a fer classes de ioga i coses així. No em coneixien i els vaig haver de passar els meus discos anteriors. En els tres dies que hi vam ser, dormíem a la casa de colònies que hi ha just al costat i la resta del dia ens el passàvem pensant a la casa de palla i fang.

Això la primera. I la segona part?

Va ser a casa meva, al Teatre de Ca l'Eri, on tinc l'estudi. Ja hi havia gravat *La força*, però era la primera vegada que ho feia amb la banda. M'agradava la idea de fer comunitat amb la resta del grup. Va ser a l'agost quan a la casa no hi havia ningú, estàvem sols. Va ser molt agradable.

Amb la tercera part, i definitiva, vau anar una mica més lluny.

Sí, les tres cançons finals van ser enregistrades a Nova York. Tenia ganes de sortir fora, per treballar amb altra gent i veure com s'ho feien per gravar. Buscant i buscant, vaig anar a petar a un estudi molt guai amb gent molt ben parida. Va ser una experiència brutal, no tant pel que significa el fet de gravar, que ja en si mateix és increïble, sinó per l'embolcall de ser a una ciutat com Nova York, on dormia i menjava, pels concerts que anava a veure o pel fet d'agafar el metro cada dia per anar a l'estudi... Durant les gravacions m'agrada promoure certs detalls que ens facin entrar en un estat diferent de l'habitual. No és el mateix estar gravant a l'estudi del costat de casa, que al migdia te'n vas a dinar i al vespre a dormir, que fer-ho en un hàbitat alternatiu com una cabana de palla i fang.

O a l'altre extrem, a Nova York.

Ha estat molt enriquidor. Per cada part per separat però sobretot veient l'experiència en global, aquesta ha estat la gravació més divertida en què he participat mai. Gravàvem un tema per dia perquè no hi havia temps per a més. Això ha fet que tot hagi estat molt creatiu, divertit i boig. Ha estat brutal! A més, i això ha estat bàsic, a cada part ens ha acompanyat un cuiner i guru, que s'ha encarregat de preparar-nos no només el menjar, sinó que d'alguna manera ha estat el cuidador espiritual de cadascuna de les parts de la gravació. A tots ens agrada menjar i beure bé, i aquesta persona, escollida per nosaltres mateixos, ens va fer una selecció específica de què menjaríem i beuríem els tres dies que havíem de passar al lloc escollit. I això, que sembla una minúcia, ha estat realment molt inspirador a l'hora de treballar en el disc. No hem gastat ni en tècnics ni productors, perquè, excepte a Nova York, on vam treballar amb un responsable de l'estudi, ens ho hem fet tot nosaltres, i hem invertit en la figura del mestre.

